

14. Стариот и Арсенис.

Мама Стариот думаше:
„Сроче, синко, Сроче,
Ела да, синко, остави
Дит този мисри и аидутуко,
Те ми се века додеа:

Корваби ризи да перд,
Телѣвни иваби да крид;
Иродан си конте зремено,
Ита куте седеа Сиволн,
Вагорн, зерни урзи,
Те посеи била писаниа.“

Стариот маме си послуша
Иродане конте зремено,
Курниот си седеа Сиволн
Срочина си добро одело,
Те си одиди да оде
Терни ти, зочанѣ, урзи,
Да сие била писаниа.

Како одиде на мива,
Стариот е Соарѣнѣ из урѣнѣ,
Курѣнѣ е да си конте,
Како си срочинѣ поминаѣ
Мама ка итако думаша,
Стариот кѣнѣ тѣрѣ поведи
Касѣа е рочи ми миди
Видѣнѣ, Срочинѣ, те иѣ миди,
Али са рочи конте,
Керова вѣрѣнѣ урѣнѣ.

Мивани и замилани
Никаи Стариот не пона,
Мои најнеподѣрѣ си вѣрѣнѣ
Марко ми керо Арсенис,
Атоси Стариот понаго
И на Стариот думаше:

„Сроче, зочанѣ, Сроче,
Дели дурѣнѣ те касѣа?“

Стариот Арсенис думаше:
Арсенис мито дурѣнѣ!
Не дѣн дурѣнѣ ка касѣанѣ;
Те иѣ за одѣво одѣа